

Tlač a informácie

TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 22/07

13. marec 2007

Rozsudok Súdneho dvora vo veci C-524/04

Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation/ Commissioners of Inland Revenue

BRITSKÉ PRÁVNE PREDPISY O PODKAPITALIZÁCI MOŽNO UPLATŇOVAŤ IBA NA ČISTO UMELE DAŇOVÉ KONŠTRUKCIE

Preto, aby tieto pravidlá boli dôvodné, musia umožniť dotknutým spoločnostiam predložiť informácie, ktoré sa týkajú prípadných obchodných dôvodov, pre ktoré bola táto transakcia uzavretá a rekvalifikácia zaplatených úrokov ako rozdeleného zisku sa musí obmedziť na časť týchto úrokov, ktorá presahuje sumu, ktorá by bola dohodnutá v situácii úplnej hospodárskej súťaže.

Britské právne predpisy obsahujú pravidlá proti zneužitiu, ktoré bojujú proti „podkapitalizácii“. Keď spoločnosť zaplatí úroky ako odmenu za úver, tieto úroky sú odpočítateľné od zdaniteľného zisku. Naopak rozdelenia ziskov sú zdanené vopred zaplatenou daňou z príjmov právnických osôb. Podkapitalizácia spočíva vo financovaní spoločností skôr prostredníctvom úverov ako vlastným imaním preto, aby sa využili daňové výhody. Tieto pravidlá, účinné vo viacerých formách do roku 2004, obmedzujú teda, za určitých okolností, odpočítateľnosť úrokov, ktoré zaplatili britské dcérske spoločnosti spoločnostiam nerezidentom. Tieto obmedzenia sa neuplatňujú na spoločnosti, ktoré platia úroky inej spoločnosti rezidentovi.

V období od roku 1988 do roku 1995, ak bol úver poskytnutý spoločnosťou nerezidentom dcérskej spoločnosti rezidentovi, všetky úroky boli kvalifikované ako rozdelený zisk s výnimkou opačného ustanovenia dohody o zamedzení dvojitého zdanenia (DDZ). DDZ uzavreté s viacerými krajinami stanovujú, že úroky sú odpočítateľné, ak suma úrokov zodpovedá tomu, čo by bolo dohodnuté v prípade, že by neexistovali osobitné vzťahy medzi zmluvnými stranami.

V období od roku 1995 do roku 2004 úroky zaplatené medzi členmi tej istej skupiny spoločností, boli kvalifikované ako rozdelený zisk pokiaľ presiahli to, čo by bolo zaplatené v prípade, že by neexistovali osobitné vzťahy medzi spoločnosťami. Tieto pravidlá sa však neuplatnili, keď obidve spoločnosti boli daňovníkmi dane z príjmov právnickej osoby v Spojenom kráľovstve.

V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora z roku 2002, ktorý sa týka nemeckých pravidiel o podkapitalizácii¹, niektoré skupiny obchodných spoločností podali žaloby o vrátenie a/alebo náhradu, ktoré sa týkajú daňových nevýhod, ktoré mali vyplývať z toho, že sa v ich prípade

¹ Rozsudok z 12. decembra 2002 vo veci C-324/00 Lankhorst-Hohorst.

uplatnili britské právne predpisy. Každá z týchto skupín má dcérsku spoločnosť rezidenta v Spojenom kráľovstve, ktorej bol poskytnutý úver spoločnosťou usadenou v inom členskom štáte.

Žaloby boli zoskupené do typového sporu „group litigation“ z dôvodu podkapitalizácie. (Thin Cap Group Litigation). High Court vybral ako pilotné právne veci, ktoré sa týkajú skupín Lafarge a Volvo (ktoré majú materskú spoločnosť v členskom štáte) a Caterpillar a PepsiCo (ktoré majú materskú spoločnosť v tretej krajine). High Court položil Súdnemu dvoru viacero otázok, ktoré sa týkajú zlučiteľnosti pravidiel o podkapitalizácii s právom Spoločenstva, najmä vzhľadom na slobodu usadiť sa.

Úvodom Súdny dvor pripomína, že aj keď priame dane patria do právomoci členských štátov, členské štáty ju však musia vykonávať v súlade s právom Spoločenstva. Preto, keď právne predpisy o podkapitalizácii sa uplatňujú výlučne na situácie, keď spoločnosť veriteľ má určitý vplyv na spoločnosť dlžníka alebo keď je sama ovládaná spoločnosťou, ktorá má takýto vplyv, tieto pravidlá musia byť skúmané výlučne v súvislosti so slobodou usadiť sa.

Existencia obmedzenia slobody usadiť sa

Súdny dvor poznamenáva, že kvalifikovanie úrokov zaplatených príbuznej spoločnosti ako rozdeleného zisku môže zvýšiť daňové zaťaženie spoločnosti dlžníka. K takémuto zvýšeniu daňového zaťaženia môže dôjsť nielen v dôsledku skutočnosti, že zdaniteľný zisk nemôže byť znížený o sumy zaplatených úrokov, ale tiež v dôsledku skutočnosti, že táto spoločnosť môže byť daňovníkom vopred zaplatenej dane z príjmov právnickej osoby.

Súdny dvor konštatuje, že britské ustanovenia týkajúce sa podkapitalizácie zavádzajú rozdiel v zaobchádzaní medzi spoločnosťami dlžníkmi rezidentmi podľa miesta sídla spoločnosti veriteľa a že daňová situácia spoločnosti, ktorá platí úroky spoločnosti nerezidentovi, je menej výhodná. Preto **britské právne predpisy o podkapitalizácii vytvárajú obmedzenie slobody usadiť sa**.

Odôvodnenie obmedzenia

Súdny dvor pripomína, že vnútroštátne opatrenie obmedzujúce slobodu usadiť sa môže byť opodstatnené, keď sa osobitne zameriava na čisto umelé konštrukcie, zbavené hospodárskej reality, ktorých cieľom je vyhnúť sa zvyčajne splatnej dani. Britské právne predpisy sú schopné dosiahnuť tento cieľ.

Predsa však preto, aby boli opodstatnené, právne predpisy nesmú ísť nad to, čo je na dosiahnutie cieľa, akým je predchádzanie zneužívajúcim postupom, potrebné (zásada proporcionality). V týchto súvislostiach vnútroštátne právne predpisy musia byť považované za primerané, **ak je daňovníkovi umožnené bez toho, aby bol viazaný nadmernými administratívnymi povinnosťami, predložiť informácie, ktoré sa týkajú prípadných obchodných dôvodov, pre ktoré bola táto transakcia uzavretá a po druhé, ak rekvalifikácia zaplatených úrokov ako rozdeleného zisku sa obmedzuje na časť týchto úrokov, ktorá presahuje sumu, ktorá by bola dohodnutá, pokiaľ by neexistovali osobitné vzťahy medzi stranami**.

Súdny dvor sa domnieva, že v období od roku 1988 do roku 1995 britské právne predpisy nespĺnili tieto podmienky v prípadoch, keď DDZ nebola uplatniteľná.

Naopak v prípadoch keď DDZ bola uplatniteľná a v období od roku 1995 do roku 2004, druhá podmienka bola bezpochyby splnená. Za týchto súvislostí, je úlohou vnútroštátneho

súdu určiť, či britské právne predpisy spĺňajú prvú podmienku tým, že umožňujú dotknutej spoločnosti predložiť informácie, ktoré sa týkajú obchodných dôvodov predmetných transakcií.

Uplatňovanie na skupiny s materskou spoločnosťou, ktorá má sídlo v tretej krajine

Súdny dvor dodáva, že sloboda usadiť sa nepoužije pri uplatňovaní pravidiel o podkapitalizácii v situácii, keď materská spoločnosť má sídlo v tretej krajine.

Vrátenie neprávom vybratej dane a náhrada škody

Nakoniec Súdny dvor pripomína, že ak členský štát vybral dane v rozpore s pravidlami práva Spoločenstva, majú jednotlivci právo na vrátenie neprávom vybranej dane a aj súm, ktoré boli zaplatené v priamej súvislosti s touto daňou.

Iné výdavky, ktoré nie sú priamo spojené s daňou, ale vyplývajú z rozhodnutia, ktoré prijali obchodné spoločnosti, ako napríklad škoda, ktorú utrpela spoločnosť v dôsledku toho, že nahradila financovanie prostredníctvom vlastného imania prostriedkami poskytnutými vo forme úveru nepatria do tejto kategórie. Pokiaľ ide o tieto výdavky prináleží vnútroštátnemu súdu, aby určil, či výdavky predstavujú pre dotknuté spoločnosti finančné straty, ktoré im vznikli v dôsledku porušenia práva Spoločenstva, za ktoré je zodpovedné Spojené kráľovstvo.

Za týchto súvislostí pre určenie toho, či porušenie je dostatočne závažné preto, aby bolo možné vyvodiť zodpovednosť voči členskému štátu, vnútroštátny súd musí zohľadniť skutočnosť, že v oblasti, akou sú priame dane, sa následky vyplývajúce zo slobôd pohybu zaručených Zmluvou prejavujú len postupne a že až do vyhlásenia už citovaného rozsudku Lankhorst-Hohorst problém nastolený týmto prejudiciálnym návrhom nebol ešte riešený Súdnym dvorom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

Jazyky, ktoré sú k dispozícii: ES CS DE EN FR HU NL PL SK SL

Úplné znenie rozsudku sa nachádza na internetovej stránke Súdneho dvora:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=SK&Submit=rechercher&numaff=C-524/04>

Vo všeobecnosti je znenie na internete prístupné v deň vyhlásenia rozsudku od 12. hodiny SEČ.

Podrobnejšie informácie Vám môže poskytnúť pán Balázs Lehóczki

Tel.: (00352) 4303 5499 Fax: (00352) 4303 2028